

Educar els pares

És molt més fàcil del que ens queixem sovint però aprendre com a pares o aprendre com a alguna cosa del què representem com a persones, sempre s'hi arriba amb la voluntat i la ment oberta- la clau del progrés i de l'evolució humana- altrament dit: aprenentatge. Però el principal problema que observem a les consultes de psicologia és una "rigidesa en les ideologies i actituds" dels pares que els porten a no veure – o acceptar- altres maneres de fer i, per tant, els és impossible evolucionar i autocríticar-se per a millorar les seves estratègies educatives enfront els seus fills. També observem com alguns pares arriben a la conclusió que haurien d'actuar d'una altra manera més dura però no s'hi veuen en cor perquè els sap greu pel seu fills.

Fa forces anys que vivim en la societat del "**culte al nen/a**" a on els infants són tractats com les vaques a la Índia: no se'ls pot molestar, ni renyar, ni castigar, ni exigir. Per mi aquí rau un dels grans errors de la societat actual; no hi ha prou establerts els límits i les normes cap als nens i això només és culpa dels pares. Sí, la culpa és només dels pares, grans responsables de les actituds i conductes inapropiades i problemàtiques que llavors fan els seus fills a casa, a l'escola i al carrer.

La cultura de la sobreprotecció i de la permissivitat és una cultura idiota, amb una lògica tonta que només porta al fracàs en la educació i en la relació dels nens amb els adults i per tant, dels nens amb el món. Els deixem escollir massa el què volen, els hi prestem sempre tota l'atenció del món, els hi consentim una sèrie de privilegis tot i no haver-se portat del tot bé,... provocant una gran esquerda ideològica que ells aprofiten per a prendre'ns el pèl i sortir-se massa sovint amb la seva; establint així un aprenentatge egoïsta i egocèntric, nefast pel futur d'ells i de la societat.

L'assessorament dels pares i mares que acudeixen a teràpia tracta de potenciar el reforç i establir una bona gama de càstigs- sí, sí, càstigs- que s'utilitzen, ambdós, amb una lògica intel·ligent per tal que el nen busqui sempre el reforç i no "filtregi" amb el càstig. Reconduïnt i animant als pares a afrontar la seva gran por a esdevenir "tirans malignes", se'ls diu que s'ha acabat la democràcia a casa i que s'ha d'instaurar el nou sistema de la "**democràcia autocràtica**", o sigui, aquella que no té del tot en compte les preferències i desitjos del nen i que tira pel dret perquè, no ens oblidem que a casa manem nosaltres.

Quan veus a un nen que es porta malament pessigant o empentant a un altre i els pares d'aquest reaccionen dient un: "ai, ai,... això, no, eh" i es queden tant tranquils només abaixant-li les urpes enclastades a la galta de l'innocent, vol dir que la **el fenomen de la imbecilitat educativa** està molt extès

i que és un problema que ens trobem en moltes situacions on no solem reaccionar i mirem cap a una altra banda per tal de no provocar greus ofenses als pares del petit busca-bregues. Ja tenim doncs, el cercle viciós muntat: "jo no dic, tu no veus, tu no canvies i el nen fa el que li passa pels nassos".

Els casos que acudeixen als centres de psicologia són, moltes vegades, de l'alçada d'un campanar i a vegades dos, i costa comprendre com és que estiguin passant. Jo crec que, com us he dit anteriorment, succeeixen perquè no utilitzem bé la reflexió i la intel·ligència la qual, la majoria de nosaltres, portem a dins i que, en no fer-ho, estem transmetent un model molt dolent i amb mal pronòstic per la maduresa, autoestima i desenvolupament dels nostres fills creant així, unes persones que no tindran cap mena de tolerància al patiment, a la frustració, esdevindran egoïstes i no disposaran de suficients recursos personals per fer front a la vida amb benestar i èxit.

La greu crisi econòmica que patim ara i la reflexió que hem començat a fer del nostre sistema econòmic, hauria de desplegar-se també cap a la reflexió i canvi del model educatiu, moral i social que volem i que ara tenim la oportunitat de millorar. Com diu la dita: No hi ha mal que per bé no vingui!, doncs aprofitem-ho i deixem de mirar cap a una altra banda.

Roger Puigdecenet

Psicòleg de PSIGMA